

විජේරත්න

පතිරාජ

කටිකාවාරිය - කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලය ශ්‍රීපාලී මණ්ඩපය

සම්භාව්‍ය කාව්‍යවිලියට උදාහරණයක් වෙයි. එක්මන් සිංහල කාව්‍ය සාහිත්‍ය සම්ප්‍රදාය - සංදේශ කාව්‍යවිලියෙන් පෝෂණය ලබමින් පොහොසත් වූ බව පෙනී යයි.

විශ්ව සම්භාව්‍ය සාහිත්‍යයක් බිහිවීමට මුලාශ්‍ර වූ මහා කාව්‍ය ග්‍රන්ථ බිහිවූයේ යුරෝපයේ ජන කාව්‍ය කලාව පන්තරය ලබා විකාශනය වීමෙන් යයි පිළිගැනේ. ග්‍රීක පුරාවිද්‍යා නිර්මාතෘ මහා කවි හෝමර්ගේ, ඉලියඩ් හා ඔඩිසි මහා කාව්‍යය සහ ඉන් දස ගුණාකාරයක් වඩා විශාලවූ භාරතීය සාහිත්‍යයේ මාතෘකා කාව්‍යවිලිය වාල්මිකීගේ රාමායනය හා මහා භාරතය ඒ අතර අග්‍රගණ්‍ය නිර්මාණ වෙති. මෙම මහා කාව්‍යවල සුවිශේෂත්වය නම් කාව්‍යයේ ස්වරූපයෙන් අති විශිෂ්ට දැරුවන් කතාන්තර කලාවක්ද ඒවා තුළ අන්තර්ගත කර තිබීමය. සාහිත්‍ය කලාවන් අතර කතාන්තර කලාව කාව්‍ය කලාවට වඩා පුළුල්වූ සම්භාව්‍ය වර්ගයකට අයත් වේ. සම්භාව්‍ය ග්‍රීක නාට්‍ය ලෙස සම්මානිත රීටිපස්, ඇන්ටිගනි, මිඩියා වැනි නාට්‍ය කතාවන්ද රාමායන මුලාශ්‍ර එම මහා කාව්‍ය සතු විය. කතාන්තර කලාව සමඟ හැඩ ගැස්මකට, විශේෂයෙන්ම දැරුවන්ගේ ලෝකයට

ශිෂ්ට සම්පන්න මානව සමාජයක දිවි පැවැත්ම සඳහා සෑම මනුෂ්‍යයකු තුළම පැවතිය යුතු කලාත්මක වර්ගාවන්වලට ආදි මානවයා ක්‍රමයෙන් පෙළඹුණු ආකාරය පසුගිය ලිපියෙන් අපි ආවර්ජනා කර ගනිමු. නිරසන් සතුන්ගෙන් වෙන්වී මිනිස් වර්ගයාගේ හැසිරීම් පරිණාමය පිළිබඳ මෙම ක්‍රියාවලිය එදා සිට අද දක්වාම යුගයෙන් යුගය වෙනස්වෙමින්ද, හටිකරණය වෙමින්ද විවිධ ක්ෂේත්‍ර ඔස්සේ වර්ධනය වී ගිය ආකාරය කලා ඉතිහාසය විමර්ශනය කිරීමෙන් පැහැදිලි වේ. ඒ අතරින් සාහිත්‍ය කලාව පමණක් ගෙන විමසා බැලූව හොත් කවිය, කතාන්තරය, කෙටි කතාව, නවකතාව, ඓතිහාසික කතා, ජීවිත කතා, ගීතය ආදී කලා ප්‍රභේද රැසක් දක්වා ව්‍යාපේත වී ඇති බව පැහැදිලි වෙයි. ඊට හේතුව ශිෂ්ට මනුෂ්‍යත්වයේ මූලික දර්ශනය ජාතියක සංස්කෘතිය වන අතර, එම සංස්කෘතියක ප්‍රමුඛ අංගය කලාව වන හෙයිනි. ඔස්ට්‍රේලියාව තුළ ජීවත් වන සංක්‍රමණික පිරිසක් වුවත්, ජාතියක් ලෙස ශ්‍රී ලාංකිකයන් වන අපගේ පැවැත්ම සඳහා, වැඩිහිටියන් මෙන්ම, බාල පරපුර අතරට මෙම සංස්කෘතික උරුමයන් පවරා දීමේ යුතුකමක් අප සතුවන බව අපට අමතක කළ නොහැකිය.

සාහිත්‍යය යනු බසෙන් උපදවා ගන්නා රස නිෂ්පන්නයයි. එක් එක් ජාතියක්, තම තම සන්නිවේදන අවශ්‍යතා සඳහා නිපදවා ගත් බස, කාලයාගේ ඇවෑමෙන් රෝකය, භාසනය වැනි රස භාව ජනනය සඳහා විසිතුරු කර ගැනීමේ ඵලයක් ලෙස සාහිත්‍යය නිර්මාණය විය. කලාවන්ගෙන් මෙන්ම සාහිත්‍ය කලාවේද උත්තම ස්ථානය කවියට හිමිවන බව පිළිගැනේ. කවිය යනු සඳැස් හෝ නිසඳැස් ආදියෙන් ගොඩ නැගෙන පාල-රාග සහිත විරිත් රැකීම පමණක් නොවේ. සියළුම කලාවන්ගේ පදනම කවිය ලෙස පිළිගැනෙන්නේ කලාවක ඇති කාව්‍යමය බව ඊට පාදක වන හෙයිනි. නැවුම්ක, චිත්‍රයක, චිත්‍ර පටියක වුවද කලාත්මක ගුණාංග පදනම වන්නේ, ඒවායෙහි ඇති කාව්‍යමය ගුණාංග නොවන්නේද? එයින් මතුකරන්නේ රසාන්මක බව යන්න අර්ථයයි. පැරණි සිංහල සාහිත්‍යයේ විශ්-වනාට කවිරාජයන්ගේ ප්‍රකාශනයක එන පරිදි "කාව්‍ය රසාන්මක වාක්‍ය" යනුවෙන් කාව්‍යය යන්න රසාන්මක වූ කවර වාක්‍යයක් වුවත් හැඳින්විය හැකි වෙතත්, අද වන විට විරිත මගින් යුක්තවූ වාක්‍ය පද්‍ය කලාව ලෙස බහුල වශයෙන් පිළිගැනේ.

කාව්‍ය කලාව සියළු කලාවන් අතර ප්‍රාථමික මානවයාගේ පටන් මවුන්ගේ හුදකලා බව, සංකාව හේතු කොට ගෙන නිරායාසයෙන් පිලිස්ස උරුමයකට සමබන්ධ වූවකි. අපගේ පැල් කවියේ උපත පිළිබඳව හා සිපද, ඔරුපාරු කවිද මෙම හුදකලා නිර්මාණ ගණයට අයත් වේ.

එහෙත් ජන ජීවිතයේ රිද්මයෙන් මඩබව යමින් කවි කලාව පසු කාලයේ මනුෂ්‍යත්වයේ විවිධ අවස්ථා චිත්‍රගතයට යොමු වූ කලාවක් බවට විකාශනය වූ බව පෙනී යයි. සාමාන්‍ය ජනයා තම ජන ජීවිතයේ දුක්බලාපයන් ප්‍රකාශනයට ජන කවිය යොදා ගත් අතර සමාජයේ ඉහළ පැලැන්තියේ උත්කර්ෂණ නැරඹීම සඳහා සම්භාව්‍ය කාව්‍ය ක්‍රමයක්ද, බිහිවූ බව පෙනී යයි. අතීතයේ සිංහල කවියේ කාව්‍ය සම්ප්‍රදාය තුළ සෛලිපිවල මෙන්ම සිහිරි කවියෙහිද දැකිය හැක්කේ ජනමුඛ සම්ප්‍රදායට අයත් කියවීම වාර්තා සටහන් හැකිමත් පමණකි. පසුකාලයෙහි 16වන සියවසෙහි බිහිවූ ගුත්තීල කාව්‍යවිලිය

ලොවරුන් හට වැඩිහිටියන් වටා එක් රැස්වී සජීවීව කතාබහ කරමින්, රසවිඳිමින් මනෝවි ද්‍යාන්මතව අපූර්ව ජීවිත සංගීතනයකට කැඳවාගත යන හෙයිනි.

කතාන්තර කලාවේ මූලික අරමුණ අසන්නන් ආනන්දයේ සිට ප්‍රඥාව දක්වා ගෙනයාම බව මෙයින් පැහැදිලිය. ඒ සඳහා ඒ ගෙන්තම කතාන්තරය ප්‍රධාන ලෙස මෙහෙයවන වැඩිහිටියා විසින් දැන ගත යුතුය. කතාන්තරය කියන්නා මෙහිදී නාට්‍යයක පොතේතුරු මෙන් වාචිකව අපූර්වත්වයෙන් ඉදිරිපත් කල යුතුය. කතාන්තරය කියවීමකට වඩා ළමයින්ගේ සහභාගිත්වය සමඟ ප්රායෝගික ක්‍රියාකාරකම් ඇසුරෙන් ඉගැන්වීම

බොහෝ විට භාවිතා වීමෙන් ළමා ආකල්ප හා චින්තනය වර්ධනය වනු ඇත.

කතාන්තරයක වර්ත යනු එක්තරා අන්දමකට අප ජීවත්වන සමාජය සංකේතවත් කරන්නක් බව අසන්නාට හෝ කියවන්නාට ඉක්මනින්ම පසක් වෙයි. උදාහරණ ලෙස ගත විට ඇතැම් විට බොහෝ කතාන්තරවල එන සත්ව හෝ අමනුෂ්‍ය චරිත කතා කරන්නේ අප දන්නා බිසවකි. බස පමණක් නොව සිතුවම් පැතුම්, හැසිරීම් රටාද මනුෂ්‍ය සමාජයේම තවත් පිටුවක්ම වේ. සතුන් කතා කරන බව අප පිලිගන්නේද මෙම ලෝකය ගමුවේදීය. ඒ නිසා සනා - සිවිපාලා - ගස් කොළන් පවා

කාව්‍ය කලාව සියළු කලාවන් අතර ප්‍රාථමික මානවයාගේ පටන් ඔවුන්ගේ හුදකලා බව, සංකාව හේතු කොට ගෙන නිරායාසයෙන් පිලිස්ස උරුමයකට කවියක් වූවකි. අපගේ පැල් කවියේ උපත පිළිබඳව හා සිපද, ඔරුපාරු කවිද මෙම හුදකලා නිර්මාණ ගණයට අයත් වේ.

වඩා යෝග්‍ය වේ. මූලික වශයෙන් කතාන්තරයක සිදුවීම් මාලාවේ මුලක් - මැදක් හා අගක් දැකිය යුතුය. එය බොහෝවිට කුතුහලයකින් ඇරඹී අපූර්ව නේමාවක් ඔස්සේ වර්ත සමඟ ගොඩ නැගෙයි. අතර මගදී කතාවේ විවිධත්වයන් හමුවේ මනෝරූප මවමින් ඇතැම් විට අප නොසිතන ගැටළුවක් මතුකර, සිදුවීමේ කඳු මුදුනක් කරා ගෙනයාම එහි ස්වභාවයයි. ඒ

අප පරිසරයේම කොටස් ලෙස වැටෙත්. ඒවා අප මෙන් සජීවී කතා කළ හැකි වුත්, විවිධ චරිත ලක්ෂණවලින් යුක්ත බවත් වටහා ගනිමු. හරියාගේ චරිතය කපටි මනුෂ්‍ය චරිතය චිත්‍රග කරන පොදු ගුණාකාරයක් බව බොහෝ කතාන්තරවලින් දක්වා තිබීම උදාහරණයකි. අභියාසා සතුන්ගේ ජීවිත විවරණය කිරීමේදී කතාන්තර කලාව තරම්

ජීවිතය - මනුෂ්‍යත්වය හා කලාව

වේස්වලාගෙන එන ආකීර්වාදියක් ලෙස සැලකෙන හෙයින් ඒ පිළිබඳව වැඩි අධ්‍යයනය යොමු කිරීම වටින්නේ යයි සිතමි.

කතාන්තරයක් යනු කුමක්ද? කියවීම නිර්මාණ කරුවකු විසින් අභ්‍යන්තර රසවින්දනය අරමුණු කොටගෙන සත්‍ය සිද්ධීන් හෝ මනකල්පිත කර ගන්නාවූ සිද්ධීන් හෝ පුද්ගල චරිත සම්බන්ධ කොට ගෙන ගොඩ නගන ව්‍යාකර්ණ ලෙස එය කෙටියෙන් හැඳින්විය හැකිය. කලාවක් ලෙස කතාන්තරය හොඳ නැගීමේදී, ඊට අන්තර්ගත සොන්දර්භාත්මක අරමුණු සාධනය කර ගැනීමට අවශ්‍ය ඉලක්කයන් සාක්ෂාත් කර ගැනීම එහි මූලික සාර්ථකත්වයට හේතු වේ. කතාන්තර කලාව වැඩිහිටියන් මෙන්ම, ඊටත් වඩා ළමුන්ගේ ළමා ලෝකය යුග්දර්ශනවට පත් කල හැකි මෙවලමක් ලෙස පිළිගැනෙන්නේ එහි ඇති අපූර්ව වූ මනුෂ්‍ය සම්බන්ධතා හේතුවෙනි. සාහිත්‍ය කලාවේ ප්‍රධාන ධාරාවක් ලෙස කතාන්තර කලාව අදටත් පිලිගැනීමට හේතුවන්නේ එය වැඩිහිටියන් හා ළමයින් එකට එක් කල හැකි වියමනකින් යුක්ත වන හෙයිනි.

මගින් දැරුවන්ට සාපුර්ව උපදෙස් නියෝග කිරීමකට වඩා කතාන්තරයේ සිදුවීම් ඔස්සේ සක්‍රීයව ජීවිතයට ආමන්ත්‍රණය කිරීමට වින්දනාත්මක පෙළඹුමක් සිදුවන බව මනෝ විද්‍යාවේදී පිළිගැනීමයි. දැරුවන්ගේ සමබර පොරොස වර්ධන චින්තනය, ප්‍රබෝධය, හුදෙක් පාසල් විධිය මාලයාවන් පමණක් නොව, මෙවැනි වින්දනීය මෙවලම් ඇසුරෙන් සාක්ෂාත් කර ගැනීම අද ක්‍රම ශිල්පය බවට පත්ව තිබේ.

කතාන්තර කලාවේ ප්‍රධාන මාධ්‍යය බස හැසිරවීමයි. මෙරට ජීවත්වන සිංහල හෝ දුමිල දැරුවන් බලපාන ප්‍රධාන ගැටලුවක් නම් තම මව් බස හැසිරවීමට අවස්ථා නොතිබීමයි. රාජ්‍ය භාෂා මාධ්‍යය ඉංග්‍රීසිය වන විට නිවසින් පිටස්තර ලෝකයම ඊට අවනත වීම පුදුමයක් නොවේ. කතාන්තර ලෝකය සිංහලෙන් මෙහෙයවන විට මව් බසෙහි යුග්දර්ශන නාට්‍යකාරයන් ඉස්මතු වේ. එම වාග් විලාසය අපව වෙනත් තලයකට ඔපවා තබනු ලබයි. එහිදී බසෙහි ඇති රසකාරකයන් වන උපමා - උප-වෙයින් - ආප්තෝපදේශ හා විවිධ යෙදුම්, රූපක ආදිය ගද්‍ය පමණක් නොව, පද්‍යයන්ද

යුක්ම නිර්මාණයක් වෙනත් නැති තරම්ය. සමාජ විඥානය පුළුල් කිරීමට කතාන්තර කලාවේ ආකාරීය විශාල හේතුවක් ඉටු කරයි.

කතාන්තරයක ආකාරයේ හා අන්තර්ගතයේ ගැඹුර මෙසේ විමසා බැලීමේදී ප්‍රකට කතා කීපයක් ඔස්සේ විමසා බැලීම වටී. කතාන්තර චරිත කීපයකි. එවා අතරින් ළමයින් අතර වඩාත් ජනප්රියයාව ඇත්තේ සත්ව කතාන්තර පුරාණතා කතාන්තර හා ඓතිහාසික චරිත කතාන්තරය. අරබි නිකාල්ලායය, පාච තන්ත්රය වැනි ඓතිහාසික මහා කතාන්තර ව්‍යාකර්ණ පදනම් කොටගෙන නිර්මාණය වූ ලෝකය පුරාම විවිධ භාෂාවන්ගෙන් එකසේ කපුටා සහ කේප් කැඳල, අහසින් ගිය ඉබ්බා, නිත්ත බදුනක වැටුන හරියා වැනි සරල කතාන්තරවල සිට නිමකුමාර්, සින්ඩරෙල්ලා,